

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/210/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515201483
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515201483.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudcov: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanej: B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, o zaplatenie 1.485,86 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany sp.zn.: 7C/25/2015-62, zo dňa 22.01.2018, v jeho zamietajúcom výroku, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom uvedeným v záhlaví súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil s použitím ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 4 ods.1 a ods. 2, § 4 ods.1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Z. z. spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.11.2009 a vecne tým, že žalobca uzavrel dňa 06.04.2009 so žalovanou úverovú zmluvu č. 26/225/09, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru - vo výške 4.280 eur, pri fixnej úrokovej sadzbe do splatnosti 14,20% ročne, výške splátky a splatnosti 100.03 eur mesačne k 13. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosťou úrokov a poplatkov mesačne, ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci, počtom splátok 60, RPMN 17,24%, celkovou čiastkou spojenou s úverom 6.206,80 eur. Z prepočtu úrokov z omeškania č. I. 42-43 a prehľadu splácania - do predčasného zosplatnenia č. I. 39-41 súd zistil, že žalovaná z úveru čerpana 4.280 eur a v splátkach uhradila celkovo sumu 4.340,16 eur. Výzvou zo 16.04.2013 žalobca oznámil žalovanej, že pohľadávka bola žalobcom predčasne zosplatnená a vyzval žalovanú uhradiť celý dlh vo výške 1621,21 eur s príslušenstvom do 08.05.2013.

Posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi stranami konania uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný ako spotrebiteľ nemohla individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie úverovej zmluvy, keďže táto bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné zmluvné podmienky - Prima banka, Slovensko a.s., ktoré boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Táto zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaný zaviazala žalobcovi ako veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Žalobca bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa s poukazom na predmet jeho podnikania a žalovaný bola v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej

alebo podnikateľskej činnosti (táto okolnosť z pripojenej zmluvy nevyplýva a žalobca opak tohto postavenia žalovanej nepreukázal žiadnymi dôkazmi, resp. ani netvrdil). Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, príp. zákon o ochrane spotrebiteľa).

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca - banka a žalovaná uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver vo výške 4.280 eur a žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 100,03 eur. Žalobca žalovanú listom zo dňa 16.04.2013 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1621,21 eur. Žalovaná k dňu 16.04.2013 uhradila žalobcovi celkovo sumu vo výške 4340,16 eur.

Súd dospel k záveru, že medzi bankou a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

Predmetnú zmluvu teda súd považoval za spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj keď predmetná zmluva je zmluvou, ktorá vykazuje známky absolútneho obchodu a je potrebné ju posúdiť podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou, a potom normy obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka.

Nakoľko zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovanou má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ. Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov presne v tomto členení. V zmluve sa uvádza len výška splátky 100,03 eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a poplatkov. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom náležitostí ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Uvedené obsahové nedostatky Zmluvy o splátkovom úvere, t. j. absencia náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, majú za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanej sa považuje v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 4 ods. 3 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov.

Právnu normou vyžadované obligatórne splnenie týchto náležitostí je motivované osobitným cieľom zákonodarcu, vyplývajúcim z pozitívneho záväzku štátu v oblasti ochrany spotrebiteľa, a to zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií pre rozhodnutie o ne/uzatvorení zmluvného záväzku.

Záujemca o úverový produkt musí byť správne a zrozumiteľne informovaný, z čoho pozostáva splátka a aká je celková čiastka na zaplatenie, keďže táto informácia ho môže zásadne ovplyvniť pri voľbe, či zmluvu uzatvorí alebo nie. Z uvedených dôvodov súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

Žalovanej bol poskytnutý úver v celkovej výške 4.280 eur. Z prehľadu splácania do predčasného zosplatenia vyplýva, že žalovaná zaplatila žalobcovi celkovo čiastku 4.340,16 eur. Keďže sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový, žalobcovi neprislúchajú žiadne úroky z úveru, zmluvné úroky z omeškania a ani poplatky spojené s poskytnutím úveru (vrátane poplatkov za poistenie úveru). Súd preto považoval návrh za nedôvodný nakoľko celá pohľadávka žalovanej voči žalobcovi zanikla splnením a preto žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (výrok II.). Žalovanej síce vznikol voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnej výške, nakoľko žaloba bola zamietnutá, a teda žalovaná mala plný úspech v konaní a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne im náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.), no vzhľadom na to, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli a ani im žiadne z obsahu spisu nevplyývajú súd prvej inštancie rozhodol, že jej náhradu trov konania nepriznáva.

Je nepochybné že v prípade rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovaných, by v následnom rozhodnutí o výške týchto trov bolo povinnosťou súdu priznať žalovaným 0 eur. Takýto postup by však bol v priamom rozpore so zásadami vyjadrenými v čl. 17 C.s.p a to zásadou hospodárnosti resp. neprimeraného zaťažovania strán sporu a samozrejme zásady predchádzaniu zbytočným prietahom. Takýto postup zároveň prispieje k odstráneniu právnej neistoty strán sporu skôr keďže k právoplatnému skončeniu sporu čo do jeho meritórnej časti ako aj rozhodovania o nároku na náhradu trov konania a ich výške dôjde súčasne.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca s tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. h) a písm. f) CSP) Zdôraznil, že súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky a teda niektoré náležitosti, ktoré má v zmysle predpisov zmluva obsahovať sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie sú uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach. Argumentoval obsahom článku 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto Smernice a má sa vykladať v tom zmysle, že Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Podľa článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať len v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu listom z 11.05.2015 značka 00260/OS/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné označenie aká časť jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky poplatky. Úverový vzťah je treba posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Zb. zákonov, ktorý je v transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/EHS z 23.04.2008. Tiež poukázal na aktuálnu judikatúru a to Krajského súdu v Prešove rozsudok sp.zn. 12Co/149/2016-60 zo dňa 15.02.2017, Krajského súdu v Trenčíne uznesenie č.k. 6Co/68/2017-46 zo dňa 28.02.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesenie č.k. 14Co/454/2016-66 zo dňa 10.07.2017, Krajského súdu v Trenčíne uznesenie č.k. 6Co/310/2017-109 zo dňa 14.08.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/433/2016-122, Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/68/2017-76 zo dňa 24.10.2017, Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/238/2017-117 zo dňa 29.11.2017 a č.k. 6Co/100/2017-92 zo dňa 07.06.2017, Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/106/2017-105 a iné. Záverom poukázal na už schválený návrh zákona z 12.10.2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Zb. Zákonov o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C42/15 Home Credit Slovakia a.s. c/ a Klára Bíróová. Z vyššie uvedených dôvodov potom má za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a ďalej je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie

dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného zaplatiť mu v lehote do troch dní od právoplatnosti dlh a zároveň žiadal priznať náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaná odvolanie nepodala a k doručenému odvolaniu sa nevyjadрила.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

5. Predmetom konania je nárok na zaplatenie istiny v sume 1.485,86 eur s príslušenstvom.

6. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

7. Z obsahu spisu vyplýva že žalobca - banka a žalovaná dňa 06.04.2009 uzavreli zmluvu č. 26/225/09 o splátkovom úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver vo výške 4.280 eur a žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 100,03 eur. Žalobca žalovanú listom zo dňa 16.04.2013 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.621,21 eur. Žalovaná k dňu 16.04.2013 uhradila žalobcovi celkovo sumu vo výške 4.340,16 eur.

8. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúceho zmluvu o úvere (§ 497), keď poukázal na to, že v prejednávanej príhode vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 ods. 1 - 4). Súčasne súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že v danom prípade ide o nárok na zaplatenie zostatku poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobcom žalovanej a v danom prípade sa tak na právny vzťah účastníkov tohto záväzkového vzťahu vzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

9. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

10. Uzavretú úverovú zmluvu odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie, a nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci

svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru, teda poskytnutie peňažných prostriedkov na účet žalovanej, ktorých využitie netreba veriteľovi doložiť. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi úverovej zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

11. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) a § 4 ods. 3 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané z obsahu úverovej zmluvy, ktorú podrobil kontrole, že v úverovej zmluve nie je presne špecifikovaná splátka spôsobom, ktorý vyplýva z ustanovenia zákona. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie za náležité a na zdôraznenie ich správnosti predkladá ďalšiu argumentáciu.

12. Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z.z. so súčasnou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z., vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z.z., ktorým sa zmenilo aj ustanovenie § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z., vyjadril (po prvý krát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno preklenúť výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) len spresňuje, čo splátka zahŕňa (porov. iný záver uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 bod 26, 25). Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo 128/2016 z 29. novembra 2017). Novelou (zákonom č. 568/2007 Z.z.) bol doplnený nový odsek 2 § 566 O.z.. Táto úprava určuje, v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa započíta najprv plnenie na istinu a až potom na úroky. Toto poradie môže zmeniť len dlžník (nie veriteľ). Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obch. z.) Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná tabuľka (viď článok „Prečo rozsudok SD EÚ vo veci C 42/2015 nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Eurokonformným výkladom by tak nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

13. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej

osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

14. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon o spotrebiteľských úveroch a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 4, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia odvolací súd zdôrazňuje, že zákon ukladá povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tzn. splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, a to za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zvážiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky, aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške). Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo.

16. Obsah ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch je teda nepochybný a je nesporné, že jeho účelom zabezpečiť pre spotrebiteľa možnosť vykonať si kontrolu splácania úveru z jeho strany v rámci plnenia svojich zmluvných povinností tak, aby takáto možnosť bola zabezpečená vo vzťahu k jednotlivým splátkam, aby spotrebiteľ mal možnosť kontrolovať stav svojho nesplateného úveru podľa týchto položiek. Konkretizácia celkového počtu splátok so súčasným rozlíšením týchto jednotlivých častí nesporne poskytuje celkový sumár povinností spotrebiteľa z konkrétneho spotrebiteľského úveru. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, keďže citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené, najmä aká časť spotrebiteľského úveru bude ňou splatená, okrem odplaty a poplatkov veriteľa.

17. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcimi jednak z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka <. a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v ustanovení § 4 ods. 2 citovaného zákona a zároveň. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v zákone o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Odvolací súd sa s argumentáciou žalobcu, ktorý sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2016, na čl. 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla

2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m), nestotožnil.

19. Odvolací súd uvádza, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2016 (na ktorý poukázal v odvolaní žalobca), poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), článku 10 ods. 2 písm. h) a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy.

20. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí citovanom v odseku 18 vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

21. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z.z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 01.01.2013.

22. V danom prípade je tu zrejмый konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

23. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

24. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

25. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.

26. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

27. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom žalobu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd, po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok potvrdil.

29. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania (osobitne odvolaním nenapadnutého), s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti vo výrokoch potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

31. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).